

Decisiones Sacramentales, Theologicæ, Canonicae, & Legales

In Quibus Tota materia Sacramentorum, Theologiæ Moralis, Juris Canonici, & Quæstiones plurimæ Juris Civilis explicantur, dilucidantur, & traduntur, Eruditionibus, Historiis, & Exemplis adornatæ ; Opus Episcopis, Vicariis, Parochis, Confessariis, aliisque Studiosis utile, ac jucundum In Libris novem ...

Erotemata Ecclesiastica

Chiericato, Giovanni Maria

Augustæ Vindelicorum, 1730

SS. D. N. Clementis Divina Providentia Papa X.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-94604](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-94604)

*Summa Decretorum Sacrae Congregationis super Reservatione,
& Absolutione casuum Reservatorum.*

Sacra Congregatio S. R. E. Cardinalium Negotiorum Episc. & Regul. præposita de mandato speciali Clementis Papæ VIII. jubet, & præcipit Sacerdotibus omnibus, tam Sæcularibus, quam Regularibus, ne quis eorum, prætextu privilegiorum quomodolibet concessorum, ab ullo ex casibus in prædicta Bulla contentis vel aliis à Sede Apostolica, vel per Ordinarios reservatis, aut reservandis absolvere præsumat, sub pœna excommunicationis, &c. ipso facto absque ulla declaratione, incurrenda; &c.

Cum autem dubia quædam circa intelligentiam præfati Decreti emerissent, eadem Sacra congregatio de mandato ejusdem Sanctissimi declaravit præter casus in Bulla Cœnæ, & per Ordinarios locorum reservatos, comprehendi sub eadem prohibitionem, & pœna, Violationem immunitatis Ecclesiasticæ in

terminis Constitut. Gregor. XIII. quæ incipit: *Cum alias &c.* Violationem clausuræ Monialium ad malum finem. Provocantes, ac pugnantes in duello juxta Decretum Trid. & Constit. Gregorii XIII. incipit: *Ad tollendam.* Injicientes manus violentas in Clericos juxta Canonem: *Si quis suadente.* Simoniam realem scienter contractam, atque etiam confidentiam beneficalem.

Quod Decretum, ejusque declarationem, nec non censuras, & pœnas confirmat, atque innovat Paulus V. ab omnibusque Sacerdotibus, tam Sæcularibus, quam Regularibus, etiam necessario exprimendis inviolabiliter observari mandat, non obstantibus Privilegiis, &c. Vide meas Decisiones *De Penitentia*, Decis. 46. num. 9. ubi sunt dicta Decreta, & illud Urbani VIII. diei 17. Novembris 1628.

Alii Casus Summo Pontifici intra Italiam reservati.

1. Violatio Clausuræ Monialium ad malum finem.
2. Injicientium violentas manus in Clericos.
3. Simonia realis scienter contracta.
4. Confidentia beneficalis.
5. Provocantium, & pugnantium in Duello juxta Concil. Trid. & Constitutionem Gregorii XIII. cujus tenor habetur supra.
6. Violatio immunitatis Ecclesiasticæ circa fugientes ad Ecclesias, ut jam dicitur.

De Immunitate circa fugientes ad Ecclesias.

1. Gregorius XIV. in quadam Constitutione, quæ incipit, *Cum alias nonnulli, &c.* statuit, ut omnes delinquentes, qui confugiant ad Ecclesias, gaudeant immunitate, exceptis casibus expressis paragrapho 3. cujus tenor est hujusmodi.
2. Ut Laicis ad Ecclesias locaque sacra, & religiosa prædicta confugientibus, si fuerint publici latrones, viarumque grassatores, qui itinera frequentata, vel publicas stratas obliant, ac viatores ex insidiis aggrediuntur.
3. Aut depopulatores agrorum.
4. Qui vel homicidia, & mutilationes membrorum in ipsis Ecclesiis, earumve Cœmeteriis committere non verentur.
5. Aut qui proditorie proximum suum occiderint.
6. Aut Assassini.
7. Vel hæretici rei.
8. Aut læsæ Majestatis in personam ipsiusmet Principis rei, immunitas Ecclesiastica non suffragetur.
9. In aliis casibus delinquentes, confugientes ad Ecclesias, gaudent Immunitate. Si

quis verò contra hanc Constitutionem læserit immunitatem Ecclesiasticam, erit casus reservatus Papæ.

SS. D. N. CLEMENTIS

Divina Providentia Papæ X.

Constitutio, in qua Regularium Privilegia quo ad prædicationem Verbi Dei, & Sacramenti Pœnitentiæ administrationem declarantur.

SUperna &c.

Regulares, qui in Ecclesiis sui Ordinis prædicare voluerint teneri ab Episcopo Diocesano benedictionem petere; Prædicare tamen posse, quamvis illam non obtinuerint. Quodsi Episcopus benedictionem nedum non concesserit, sed etiam contradixerit, nec in prædictis quidem Ecclesiis licere Regularibus prædicare, eosque contravenientes ab illo tanquam à Sedis Apostolicæ Delegato censuris, aliisque pœnis Ecclesiasticis in vim Constitutionis sel. rec. Gregorii XV. prædecessoris nostri incipientis: *Inscrutabili Dei Providentia*, coerceri, & puniri posse. Episcopum tamen absque iusta, atque rationabili causa contradicere non debere; & hujusmodi benedictionem teneri etiam Regulares petere, si in quibuscumque Oratoriis sui Ordinis sermonem coram populo, vel in Ecclesiis, vel ad crates Monasteriorum Sanctimonialium eorum jurisdictioni subjectarum, licet clausis januis, & nullus sæcularis ibi inter sit, habere voluerint. Posse autem Episcopum post licentiam concessam Regularibus in Ecclesiis, quæ suorum Ordinum

num non sunt, prædicare volentibus, illos quamvis ab Universitatibus, aut à magistratibus laicis nominatos, etiam si Episcopi Antecessores per tempus immemorabile hanc licentiam absque examine concedere consueverint, quoad Doctrinam examinare, si ita ipsius arbitrio, quod moderatum, & discretum esse debet, visum fuerit, & licentiam prædicandi semel iisdem concessam ob rationabiles causas licet occultas, prædicationem tamen concernentes suspendere; non posse tamen Episcopum generatim prohibere Regularibus, quin in Ecclesiis suorum Ordinum prædicent.

Ad hæc Regulares ab Episcopo ad Confessiones sæcularium in sua Diocesi audiendas approbatos non posse in alia Diocesi eas absque Episcopi Diocesani approbatione audire, quamvis poenitentes subditi sint ejus Episcopi, à quo ipsi Religiosi jam fuerunt approbati, & generaliter ab Episcopo ad personarum sæcularium confessiones audiendas nequaquam censi approbatos ad audiendas Confessiones Monialium sibi subjectarum, sed egere, quoad hoc speciale Episcopi approbatione, atque approbatos pro audiendis Confessionibus Monialium unius Monasterii, minimè posse audire Confessiones Monialium alterius Monasterii. Itidem Confessores extraordinarios semel deputatos, atque approbatos ab Episcopo ad Monialium Confessiones pro una vice audiendas, haud posse expleta Deputatione in vim approbationis hujusmodi, illarum Confessiones audire; sed toties ab Episcopo esse approbandos, quoties casus Deputationis contigerit. Cæterum in Monasteriis, ac etiam Collegiis ubi juxta Regularia Instituta vivitur, posse tam prælatos Regulares, quam Confessores Regularium eorundem Monasteriorum, seu Collegiorum audire Confessiones illorum sæcularium, qui inibi sunt verè de familia, & continui Commensales, non autem illorum, qui tantum ipsis deserviunt. Illos autem Religiosos, qui ad Confessiones audiendas idonei generaliter reperti fuerint, ab Episcopis quoque, & indistinctè absque aliqua limitatione temporum, certorumque locorum, aut generis personarum in Diocesi propria admittendos. Quoad cæteros verò, qui non adeò idonei reperiuntur, si petierint se admitti arbitrio Ordinariorum relinqui ipsos cum limitata facultate, prout eisdem Ordinariis magis expedire videbitur, probare, & admittere. Semel autem simpliciter approbatos posse in Diocesi Episcopi approbantis, quovis anni tempore etiam Paschali, & quorumcunque etiam infirmorum Confessiones audire, absque ulla Parochorum, vel ipsius Episcopi licentia. De qua tamen Confessione teneri dictos Religiosos eorundem infirmorum Parochum illicet certiorum reddere, & hoc posse illis ab Episcopo sub pœna suspensionis à facultate audiendi Confessiones præcipi? sufficere tamen, ut certioratio hujusmodi fiat saltem per scripturam apud ipsum infirmum relinquendam.

Et eos, qui dictis Religiosis simpliciter approbati Paschali tempore confessi fuerint,

Constitutioni, quæ incipit: *Omnis utriusque sexus*, quoad Confessionem dumtaxat satisfecisse censendos. Regulares verò ad ejusmodi Confessiones audiendas prævio examine simpliciter, & absque ulla temporis præfinitione ab ipsomet Episcopo, secus autem si ab ejus Vicario, aut ab Antecessoribus Episcopis approbatos non posse ab eodem, qui sic approbantur, iterum examinari, aut ab eisdem Confessionibus audiendis suspendi; seu licentias ipsis concessas revocari, nisi nova superveniente causa, quæ ipsas Confessiones concernat, de qua tamen haud necessarium esse, ut in actis constet, nec eam teneri Episcopum ipsis Regularibus significare; sed Sedi Apostolicæ dumtaxat, ubi eam aperiri postulaverit. Porro, si Regulares cum scandalo, aut aliis inhonestè vivant, vel aliquod delictum committant, per quod rationabili Episcopi judicio videantur à Confessionibus suspendendi, in quo ipsius Episcopi conscientiam oneratum esse volumus, cum præcipua Ministri Sacramenti Poenitentiae qualitas sit vitæ integritas, ac morum honestas, utique eam causam ad Confessionis Ministerium pertinere, ac proinde nihil ob stare, quò minus ob eam possit Episcopus Regulares à semetipso approbatos suspendere, aut repellere à Confessionibus audiendis. Attamen Confessiones audiendi facultatem omnibus simul unius conventus Regularibus Confessoribus adimi ab Episcopo inconiuncta Sede Apostolica nullatenus posse. Et facultatibus per Mare magnum, aliaque Privilegia Regularibus cujuscunque Ordinis, Instituti, aut Societatis, etiam Jesu, concessis factam eis non esse potestatem absolvendi in casibus ab Episcopo sibi reservatis. Et per Confirmationes dictorum privilegiorum, quas Regulares à Sede Apostolica post Sacrum Concilium Tridentinum obtinuerant, nequaquam revixisse privilegia prius ab eodem Concilio, aut deinde Apostolicis etiam Decretis sublata, atque extincta, si quæ habebant, absolvendi à casibus Episcopo reservatis.

Et habentes facultatem absolvendi ab omnibus casibus Sedi Apostolicæ reservatis non ideò à casibus Episcopo reservatis posse absolvere: posse autem Regularem Confessionem in ea Diocesi, in qua est approbatus confluentes ex alia Diocesi à peccatis in ipsa reservatis, non autem in illa ubi idem Confessor est approbatus, absolvere; nisi eosdem Poenitentes noverit in fraudem reservationis ad aliam Diocesim pro absolutione obtinenda migrasse. Vigore supradictorum Privilegiorum nequaquam licere Regularibus etiam satisfacta parte absolvere Poenitentes à censuris, quoad externum, & judiciale forum, & absolutos ab eis in foro Poenitentiali utique non censi absolutos in exteriori iudicio, & contentioso. Quinimò censuris Ecclesiasticis irretitos, & denunciatos ab Episcopis cogi posse gerere se pro talibus, etiam si à Regularibus fuerint absoluti. Quoties exhibitis aliquibus Regularium Apostolicis Privilegiis coram Episcopo, ab eo iudicetur ipsa non suffragari casui, de quo agitur, si dictorum Privilegiorum verba obscura sint, & ambi-

ambigua, non esse ad Metropolitanum provocandum, sed cum ejus sit interpretari, cuius est condere, dictorum Privilegiorum interpretationem Sedis Apostolicæ iudicio, prout alias constitutione Prædecessoris nostri &c. fel. rec. Clementis IV. statutum fuit, esse exequendum.

Non obstantibus quibuscunque &c. etiam insolitis casibus.

Dat. Romæ Anno 1670. 11. Kal. Julii Pontif. nostri Anno primo.

Nota: In propositionibus damnatis ab Alexandro Septimo propositio duodecima videbatur limitata ad solos Mendicantes. Ita enim habet propositio. Mendicantes possunt absolvere à casibus Episcopis reservatis, non obtenta ad id ab Episcopo facultate. At Clemens X. magis amplè loquitur, dum absolute sic pronunciat: Ex facultatibus per Mare magnum, aliave privilegia cujuscunque Ordinis, Instituti, aut Societatis etiam Jesu concessis, facta eis non est potestas absolvendi à casibus ab Episcopo sibi reservatis.

DECRETUM.

De Apocryphis Indulgentiis.

DElatæ sæpius fuere ad Sacram Congregationem, Indulgentiis, sacrisque Reliquiis præpositam Indulgentiæ quædam confictæ, & omnino falsæ, quæ per diversas Orbis Christiani partes circumferuntur; aliæ verò examinandæ; quæ adhibito studio inventæ sunt vel apocryphæ, vel à Romanis Pontificibus revocatæ, vel nullæ, quod datum eis tempus præterisset; quarum quidem plurimæ, cum non facilem cognitionem habeant Christi fideles harum rerum minùs peritos fallunt, qui spe Indulgentiæ, remissionisque peccatorum suorum consequendæ frustrantur. Quamobrem eadem Sacra Congregatio vehementer cupiens huic malo magis in dies serpenti occurrere, animarum profectui, & Indulgentiarum dignitati consulere, plures illarum singulari diligentia colligi, & in Indicem referri curavit.

Tales in primis sunt illæ, uti asserunt, concessæ à Joanne II. & Sixto IV. recitantibus Orationem charitatis Jesu Christi Domini nostri; Precor te, Piissime Domine &c. ab Urbano II. Ecclesiæ S. Mariæ, ut vulgò dici solet, Campagnolæ, & S. Victoriæ, ab Eugenio III. Revelationi de plaga in humero Jesu Christi factæ; S. Bernardo, ab Innocentio III. Archiconfraternitati, & Ordini Redemptionis; à Bonifacio IX. visitantibus Capellam S. Nicolai de Tolentino in ejus die festo; à Joanne XXII. osculantibus mensuram plantæ pedis B. Mariæ Virginis; ab Alexandro VI. Imagini B. Mariæ, vulgò dictæ, Laghetti, à Leone X. gestantibus funiculum S. Francisci primum in Urbe impressæ, deinde Mediolani anno 1665. (suas tamen habent, & veras confratres Archiconfraternitatis Chordigerorum S. Francisci) recitantibus Salutationem Angelicam ad pulsus horologii, & Imagini Conceptionis Mariæ Virginis immaculatæ in circulo depictæ, cujus pedibus Luna subiecta est; à Pio IV. vel Pio V. Principi Senarum, à Cle-

Doct. Clericali Tom. II. Lib. VII.

mente VIII. dicentibus Orationem: O magnum mysterium &c. Ecclesiæ S. Mariæ, quam vocant, Montis Serrati, Avenione impressæ; tum aliæ pro animabus Christi fidelium defunctorum, impressæ Madriti 20. Julii 1606. à Paulo V. cantantibus Hymnum, Te Matrem Dei laudamus, te Mariam Virginem confitemur &c. vel si die Sabbati intererint dum idem canitur, & Coronis, Rosariis, Imaginibus, & Numismatibus, quæ medallas appellant, ab eo benedictis, Feder. Cardinali Borromæo supplicante anno 1611. dum Ecclesiæ Romæ in honorem S. Caroli edificaretur, & ab eodem Paulo & Gregorio XV. dicentibus: Sia lodato il Santissimo Sacramento, laus Santissimo Sacramento: ab Urbano VIII. In honorem ejusdem Sacramenti, precibus Cardinalis Magalotti, & Sacerdotibus, celebrata Missa, dicentibus, Ave filia Dei Patris, Ave Mater Dei filii &c. à Clemente X. recitantibus manè, meridiè, ac Vespere consuetam Antiphonam, Angelus Domini &c. & in fine, Deo gratias, & Mariæ; ac demum aliæ à nonnullis Romanis Pontificibus tributæ, ut ajunt, Coronis Mysteriorum passionis Domini Nostri Jesu Christi prece magni Ducis Etruriæ.

Talis Indulgentia Sodalitatis S. Nicolai, quæ repetita quinquies Oratione Dominica, & Salutationem Angelicam, unam liberari animam quolibet die à Purgatorii pœnis affirmant. Tales aliæ Perusii Confraternitatis Sanctorum Sebastiani, & Rocchi, & Romæ Societatis S. Bernardi ad columnam Trajani; Tales demum aliæ Crucesignatorum S. Eustorgii Mediolani, Arimini, & Bononiæ.

Ejus generis sunt & illæ concessæ, ut ajunt, Capellæ Rosarii in Ecclesiâ S. Antonii de Rovigo, seu Rodigii, vel Ecclesiæ Sanctissimæ Trinitatis Bergomi, aut S. Petri Montis Todoni die festo Inventionis Sanctissimæ Crucis, vel gestantibus funiculum S. Francisci de Paula, vel celebrantibus Missas S. Augustini, aut aliæ quinque in honorem quinque festivitatum B. V. vel recitantibus Officium S. Franciscæ Romanæ, aut Antiphonam, ò Passio magna &c. In memoriam passionis Jesu, aut Rosarium S. Annæ (quod Congregatio Sacrorum Rituum non probat) aut orationem, quæ impressa cum imagine S. Annæ circumferri solet, Ave gratia plena &c. (quæ oratio prohibetur) aut Officium Conceptionis B. V. Immaculatæ, quod asserunt à Paulo V. probatum fuisse, aut Orationem, Deus, qui nobis in S. Syndone &c. (Excipitur indulgentia centum dierum anno 1671. concessa precibus Ducissæ Sabaudie ad annos 15. cunctis in illius Ditione degentibus) aut aliam, Ave filia Dei &c. post communionem recitandam, vel aliquo conspicuo signo venerantibus Sanctissimi Eucharistiæ Sacramenti nomen, Indulgentiæ rursus octoginta millium annorum veteri de Tabula rescriptæ, quam in Basilica Lateranensi asservari affirmant, pro dicentibus orationem illam verè piam, Deus qui pro redemptione Mundi &c. tum quæ impressæ fuerunt Papiæ anno 1679. sub hoc titulo, Sommario delle Indulgenze concesse dalla Santità di Nostro Sign. Papa Leone X. all' Immagine della Concezzione

Pp

della